

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel X. DONDERDAG den 4den APRIL, 1822. N. 14.

Gedrukt en Donderdag's avonds uitgegeven by WILLIAM LEE, *Drukker voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden.*

LOTERY.

DE Pryzen en Premien, die op de onderstaande Nummers zyn gevallen van de Tweede Klasse, zullen betaalt worden op aanstaande Vrydag, zynde den 5den April 1822, op de Lotery Kantoor volgens Plan, als ook op die zelve dag zal het Fournissement van de Derde Klasse beginnen, zoo verzoekt de ondergeteekende aan het Publiek, om zoo spoedig als het mogelyk is te komen Fourneeren, als ook om andere Loten te komen kopen, doordien dat er nog genoegzame in weezen zyn, en ook genoegzaam achteruit zyn gebleven, omme te komen Fourneren voor de Tweede Klasse, om aan de ondergeteekende instaat te stellen spoedig de Derde Klasse en voornamentlyk de Vierde Klasse, daar die voornaamste Pryzen in zyn, om die te kunnen trekken, en de geëerde Publiek kan stelling en verzekert zyn, dat hy alles aanwenden zal, omme de Derde en Vierde Klasse te kunnen, trekken, ja zelfs zal hy opofferen zyn winst, die hy in de Vierde Klasse genieten zal, en daar voor billetten te kopen, e vi eeene als een particulier, dus alle zyne moeite en werk dat de ondergeteekende gedaan heeft, opoffert hy alles, omme de Vierde Klasse te kunnen trekken, en ook omme aantemoedigen, aan het geëerde Publiek om het zelve te doen, als wat hy doen zal, om zoo veel te speelen als immers het mogelyk is, ten einde, om die voordeelige Vierde Klasse te kunnen trekken.

	Pryzen	Prem.		Pyrzen	Prem.
No. 29	Ps. 8	Ps 7 4	No. 357	Ps. 9	
1165	50		753	9	
888	8		1136	9	
38	8		723	9	
940	8		1283	9	
1441	8		518	8	
912	8		802	9	
746	8		623	9	
860	8		1037	8	
92	8		973	9	
415	8		333	8	
455	8		56	9	
1089	9		964	9	
811	8	7 4	109	8	
1122	100		870	9	
90	12	7 4	1416	12	
894	8		1420	9	
1156	8		1061	8	
830	8		292	8	
99	9		1195	9	
556	8		143	12	
885	8		1318	8	
590	8		923	8	
48	9		254	9	
313	9		1421	8	
599	8		800	8	
482	9		150	8	
50	8		1489	9	
551	8		578	12	
1345	8		917	8	
903	9		1186	9	
769	9		321	8	
895	9		825	9	
792	8		1013	9	
339	8		1176	9	
791	9		116	9	
366	8		763	8	
60	8		697	8	
1443	8		1325	0	
1253	8		406	8	
565	8		1234	9	
398	9		382	24	
470	9		1133	8	
541	9		817	9	
1239	9		416	8	
835	9		266	9	
194	8	10 0	913	8	
1475	200		441	9	
1301	12	10 0	486	9	
10	8		959	8	Ps 7 4

☞ Doordien dat Vrydag, zynde den 5den en Maandag den 8sten dezer twee Heilige dagen zyn, zoo is de ondergeteekende genoodzaakt om de betaling die op de Loten zyn gevallen, als ook het Fourneren uittestellen tot aanstaande Dingsdag, zynde den 9den dezer.

De Directeur der Curaçaosche Lotery,
S. S. DELVALLE.

UIT EEN AMERIKAANSCH PAPIER.

New York, den 8sten Maart.

Van St. Helena.—Wy vernemen van kapt. Smith, die op Zondag, in eene merkelÿke korte reis van St. Helena, alhier aankwam, als dat twee transport schepen van de Kaap de Goede Hoop, met den voormaligen gouverneur van die plaats, en het 72ste regiment aanboord, bestemd naar Engeland, op den 10den Januarÿ dit eiland aandeden. Alle de Britsche troepen te St. Helena stonden zich met de eerste voorraad schepen naar Bombaÿ inteschepen.

Kapt. Smith berigt ons dat hÿ (met toestemming) de Graftombe van Bonaparte bezocht heeft, als mede het huis welke in gereedheid gebragt was, voor zÿnen ontvangst, maar dat niet bewoond was geworden. Het graf was onder een wilgen boom, welke zeer vervallen was; en de Tombe was met groote steenen bedekt, dewelke van de vloer der keuken van het nieuwe huis genomen zÿn. De Tombe was rond om in gesloten met groene tralien en een schildwacht hield dag en nacht de wacht om te beletten, dat er niemand binnen de tralien kome. De Tombe had geen opschrift.

Vele der voornaamste inwoners van St. Helena, hadden zich van wat hoofdhaar van Bonaparte voorzien; en kapt. Smith heeft van een aanzienlÿk koopman een lok haar bekomen. De keizer had maar weinig haar op het hoofd gehad toen hÿ stierf, zoo dat een lok van hetzelve, zelfs op het eiland, als een kostbaar geschenk beschouwd werd. Kapt. Smith bragt tevens een flesch van het water, gehaald uit de bron, waarmede Bonaparte zoo zeer ingenomen was, en een stuk van het hout waarvan zÿne doodkist gemaakt was; als mede een afbeeldsel van het eiland, met eene vertooning der Tombe.

Laatste oogenblikken van Bonaparte.—Wÿ trekken het volgende uit een werk, welke onlangs te Parÿs uitgekomen is, onder de titel van "Gevangenschap van Bonaparte te St. Helena."

Bonaparte zag zich eenigen tÿd van een inwendige ziekte aangetast, welke weldra noodlottig voor hem geweest is. Somtÿds maakte hÿ er gewag van, vergezeld van sombere voorgevoelens. Maar men veronderstelde dat het slechts de dooling was eener werkende verbeelding die ongebezigd gelaten werd. Eenige weken voor zÿnen dood, werkte hÿ met een spade in zÿnen tuin, die zoo lang en zwaar was dat hÿ bÿna van vermoeidheid bezweek. Men sprak met hem dat dit mogelÿk zÿne gezondheid benadeelen zou—'Neen' zeide hÿ, 'het kan mÿne gezondheid niet schaden, want die is buiten alle hoop verloren. Het zal slechts mÿne dagen verkorten.' Ik vrees dat hÿ zich weinig met het opmaken der geschiedenis zÿns levens onledig gehouden heeft. Bertrand drong eens bÿ hem aan, om zich gestadiger toeteleggen. 'Het is beneden mÿ zelve' zeide hÿ "om mÿn eigen geschiedschrÿver te zÿn—Alexander had zÿnen Quintus Curtius, en ik zal de mÿne hebben. In alle geval, mÿn leven is aangeteekend als ook mÿne verrigtingen.' Een korte tÿd vóór dat zÿne ziekte ernstiger werd, verliet hÿ zÿne achterhoudendheid, en was gemeenzamer met elk een.—Hÿ schatte Bertrand hoog doch kon hem niet lÿden. Hÿ zeide eens over tafel tegens hem. 'Bertrand, het is niet uwe gehegtheid aan mÿ, welke U op St. Helena gevoerd heeft, maar uwe eerzucht; gÿ wildet uwen naam vereeuwigen als mÿne *fidus Achates* (de getrouwe gezel van den held van de *Æneid.)* Een negenjarig meisje, de dochter van een serjeant van het garnisoen, hield hem dikwÿls gezelschap. Hÿ nam groot vermaak om met haar te spreken, en wanneer zÿ bÿ hem kwam, kustte hÿ haar op de wangen. Hÿ voorzag zich gedurig van vruchten of suiker gebak voor haar, en kort voor zÿnen dood hing hÿ om haar hals een klein goud horlogie met eene gouden ketting. 'Julia' zeide hÿ, 'draag dit om mÿ te gedenken.' Met een pennemes graveerde hÿ op de rand, schoon plomp genoeg, deze woorden, 'De keizer aan zÿne kleine vriendin Julia.' Somtÿds vermaakte hÿ zich met dit kind eene les te geven in het teekenen van de vertooning der omringende bergen met de vermakelÿkste en zonderlinge figuren en belangrÿke voorwerpen. Zÿne gehechtheid aan dit kind was buitengemeen. Zÿ had niets innemend in haar persoon, en was, in vernuft, eerder onder de klasse der kinderen van hare jaren. Den 2den April was de dag waarop men hem zoo ziek bevonden had. Hÿ was vroeg op, en wandelde in den tuin. Hÿ zat eenige weinige minuten naderhand op eene bank, waarschÿnelÿk vermoeid. Montholon ging bÿ hem, en vroeg hoe of hÿ zich bevond. Hÿ antwoorde, '*Ik wordt misselÿk en heb een kwade maag, de voorboden des doods.*'—Graaf Montholon grimlachte. Bonaparte nam hem bÿ den arm en zeide—'Mÿn vriend! wÿ moeten niet lachen wanneer de dood zoo nabÿ ons is.' De kleine Julia kwam weldra met een mandje en maakte hem op haar indachtig. Hÿ bragt haar in de zaal alwaar het ontbÿt gereed stond, en vulde haar mandje op met verscheidene soorten van zuiker gebak, daarbÿ voegende een vlesch drank, met deze woorden—'dit is voor uwen vader om op mÿne gezondheid te drinken.' Op een dag zond hÿ om een Juweelier om eenige dingen te vermaken, en vroeg hem of hÿ een zilveren doodkist kon maken. De Jeweelier zocht hem van den draad af te leiden—Bonaparte herhaalde het—'Ik zal binnen weinige weken sterven,' zeide hÿ,—'God verhoede dat wÿ uwe hoogheid moeten verliezen,' sprak de andere—'Gave God dat ik dra moge sterven—zeer kort antwoordde Bonaparte; 'Ik ben wel overtuigd dat het leven geen zegen is, maar wel een vloek.' Hy naderde toen eene piano, sloeg de akkoorden voor eenige oogenblikken, deed eenige verwarde doch welluidende voortkomen, en eindigde met zÿne geliefkoosd air—

O Richard! O mon Roi!
L'Univers t' abandonne.

Dikwÿls leide hÿ zich neer op eene Sopha, welke tegen over het tuin vengster stond, en las luidskeel uit Telemachus of de Henriade. Hy verzocht eens met gretigheid om hem eenige Engelsche dagbladen te bezorgen Met eene moeite voorzag men hem van eene. Hÿ nam het, overzag het schielÿk en op eens klaps schreeuwde hÿ—'Ach, Napels! Napels! arme Duivels—Murat was de dapperste koning die zÿ ooit bezeten hadden; maar hÿ kende zÿne onderdanen niet. Zÿ zÿn allen Lazzaronen, van den hertog van—tot den nedrigsten bedelaar! Op den morgen van den zelfden dag dat hÿ overleed, zeide hÿ 'De dood heeft niets verschrikkelÿks voor mÿ,' Voor drie weken was de dood mÿn bed gezel, nu staat hÿ mÿ te omvatten en voor eeuwig weg te voeren.

WY PAULUS ROELOFF CANTZ'LAAR, Ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbÿnacht in dienst van Zÿne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige Eilanden, Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber van de Land en Zeemagt aldaar, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien ofte hooren lezen, salut ! doen te weten :

Dat Zÿne Excellentie de Minister voor het Publieke Onderwÿs, de Nationale Nÿverheid en de Kolonien ter onzer kennis gebragt heeft om de Schippers van de naar Nederland bestemde schepen te onderrigten, zoo als zÿ hierbÿ worden onderrigt : dat bÿ besluit van Zÿne Majesteit den Koning bepaald is, dat er een Kapitaal Kustlicht op *Kÿkduin* aan den *Helder*, in den smaak van dat van *Westkapelle* op het eiland Walcheren, zal worden opgerigt, en dat daartoe, in het Fort *Kÿkduin* een Vuurtoren zal worden gebouwd, waarmede werkelÿk een begin is gemaakt, mitsgaders nog dat deze Vuurtoren tot de hoogte van achttien ellen zal worden opgetrokken en dat daarop zal geplaatst worden een Kustlicht of Lantaarn, ter wÿdte van circa drie ellen, verlicht op de Engelsche wÿze met Lichtkaatsers en Lampen, en dat dit licht waarschÿnlÿk op den 15den September dezes Jaars 1822, voor het eerst zal worden ontstoken en het tegenwoordige steenkolen vuur zal vervangen ; doch dat de te sturen koersen voor de in *Texel* binnen komende schepen, dezelfde zullen blÿven als thans, daar de plaats waar dit nieuwe licht zal worden opgerigt, hierin weinige of geene verandering maakt.

Gedaan op Curaçao den 4den April des Jaars 1822, het negende jaar Zÿner Majesteits regering.

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van Zÿne Excellentie,

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, en in de Willemstad, dato utsupra.

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

Fiscaal's Kantoor, den 4den April 1822.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gequalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Broden voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden als :

De Fransche Broden 16, en

De Ronde Broden 17 oncen.

Op pœne als by publicatie is gestatueerd.

Per order van den Raad Fiscaal,

SALOMON BULTE, Eerste Klerk.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—APRIL.

1.	golet	Whim, Raymond,	St. Thomas
	golet	Vestal, Ireland,	New York
3.	——	Cornelia, Möller,	St. Thomas
	bark	Diana, Reid,	dito
	golet	Admiraal van der Capellen, Rusman,	dito
4.	——	Anna, Dominguez,	Aruba
	bark	Fortuna, Rios,	Spaansche kust
	golet	Fair American, Coolbourn,	dito

UITGEKLAARD—MAART.

30.	brik	Only Daughter, Forsyth,	Norfolk
	golet	Maria, Botje,	Spaansche kust

APRIL.

1.	bark	Mercurius, Schumsh,	St. Croix
	golet	Eliza, Molina.	Spaansche kust
	bark	Eliza, Schumsh,	St. Croix
2.	golet	Tom, Craycroft,	Philadelphia
	brik	Fanny, Baker,	New York
4.	——	Eliza, Waring,	dito
	golet	Macdonough, Revans,	dito
	——	Adella, Grigorio,	St. Thomas
	——	Fortuna, Marcovisch,	dito

Z. M.'s brik de Kemphaan, van 18 stukken, kapitein Dingemans, kwam op Zondag uit Holland, laatst van St. Martin alhier aan. De Kemphaan is een nieuw vaartuig, te Rotterdam opgebouwd, deze is hare eerste reis.

Wÿ hebben nauwelÿks eenig belangrÿk nieuws om onzen Lezeren deze week mede te deelen, de aankomst van vaartuigen zedert onze laatste waren buiten gewoon ontbloot van tÿdingen.

Er is een vaartuig zedert onze laatste van Coro aengekomen, maar men heeft niets stelligs vernomen betrekkelÿk den uitslag des terugtogts der Columbiaansche troepen op Altagracia. Volgens de laatste berigten, had generaal Morales hen tot binnen de 20 mÿlen van Maracaÿbo achtervolgd. De koningsgezinden zÿn in getal sterker dan de Columbianen, maar zÿ ontberen bÿna alle vereischten om den oorlog voorttezetten : hun ontbreekt geld ; en zÿ zÿn slecht van kleeding, wapens, en krÿgsbehoeftens voorzien, men meldt er zelfs bÿ, dat zÿ het grootste gebrek aan mond behoeften hebben.

De brikken Abeona en Champion, zÿn beide met 21 dagen reis van deze haven te New York aangekomen ; en de schoener Caravan in 16 dagen.

De brik Dove, die van deze haven naar Alexandria vertrokken is, kwam op den avond van den 25sten Februarÿ aan de Old Point Comfort ten anker.

De schoener Generaal van Starckenborgh, welke voor eenige dagen geleden van hier naar de kust vertrokken is, kwam dezen morgen terug. Op Dingsdag heeft dezelve voor drie Columbiaansche oorlogs vaartuigen moeten bÿleggen, welke vóór Puerto Cabello kruistten, en werd door hen afgewezen. De Generaal van Starkenburgh kwam op Bonaire en vond aldaar andere drie Columbiaansche vaartuigen ten anker. Zÿ zÿn een gedeelte van het blokkerende eskader, en zeer waarschÿnelÿk dat eiland aangedaan om water te nemen.

De schoener Fair American, kapt. Coulbourn, kwam tevens op dezen morgen met 6 dagen reis van Maracaÿbo alhier aan.— Volgens de bÿ derzelver aankomst alhier ontvangene brieven, tot de laatste dagteekening was er geene bÿzondere tÿding.— De handel ging slecht, en de producten waren schaars te bekomen. Z. M. brik de Merkuur, vertrok van Maracaÿbo twee dagen vóór de Fair American. De schoener Attractive, kapt. Muller, stond binnen 10 dagen voor hier te zeilen.

In de kourant van Maracaÿbo van den 24sten ll. vindt men eene afkondiging geteekend door Lino Clementi, welke de mannelÿke bevolking dier stad oproept, om zich zonder verwÿl ter verdediging dier plaats te wapenen. Deze dringende maatregels zÿn zeer waarschÿnelÿk te baat genomen geworden, ingevolge de berigten te Maracaÿbo ontvangen des terugtogts der Columbiaansche troepen op Altagracia.

Uittreksel van een' brief gedagteekend St. Thomas, den 29sten Maart.

" De brik Benson, kapitein Row, is hier op dezen morgen van Greenock aangekomen. Zy vertrok van die plaats tegen het einde van January, maar was verpligt Cork aan te doen, en zette haar reis op den 20sten February voort. Zy brengt geene tydingen. Het Britsche parliament zoude op den 5den February deszelfs zitting houden. Lord Sidmouth heeft zyne ambts waardigheid opgegeven, dewelke aan Mr. Peal is opgedragen geworden. De paket van den 1sten February is reeds aan de boven eilanden aangekomen ; wy verwachten de brieven zak binnen de twee dagen.

Den 30sten Maart.—Een Deensche oorlogs vaartuig is naar Porto Rico vertrokken om de schoener Dasher opteeisscqen, welke door de Spaansche kaper Panchita is genomen geworden

---

MEDEGEDEELD.

Uit het Journaal van een' Reiziger.

No. 4.

VERVOLG VAN CARACAS.

Het kollegie ligt tegen over de zuid zyde der Plaza, en het is een zwaar, ongevallig en oud gebouw, berekend om twee honderd studenten plaats te verschaffen. Het getal derzelver gaat thans niet boven de zestig. Zy gaan allen gelykvormig gekleed, en staan onder het onmiddelyk opzigt van een' rector.

Wat de opvoeding aangaat, deze heeft men reeds aangehaald by de overweging des staats van godsdienst, dat het onderwys der jeugd door onverstandige en onvrye bepalingen in alle takken veel beperkt en vertraagd werd, ontstaande uit bevooroordeelde inzigten welke vry sterk ondersteund werden door de natuurlyke vreeze van een geweld oefenend gouvernement, op dat deszelfs onderdanen niet te verlicht en ongeduldig zouden worden over het juk op hunne zedelyke en burgerlyke regten gelegd ; maar het menschelyke gemoed wil niet altoos onderdrukt zyn ; en, eens van deszelfs vermogen bewust zynde en de gelegenheden tot deszelfs vordering ontwaar geworden zynde, dan ontwikkelt het zich stoutelyk in deszelfs voortgang, onbruikbaar voor de voordeelen van bygeloof en zonder vrees voor het onweder van wereldlyke of kerkelyke gezag. Dus, in Zuid Amerika alwaar de aangeboren begaafdheid tegelyk sterk en ondernemend is, werd het zaad van de hervorming en bevryding reeds vroegtydig vruchtbaar. en wanneer de vruchten eindelyk wezentlyk zouden ingezameld worden, rigte de draak welke dezelve bewaarde zyne doodelykste slagen op de stoute en verlichte invoerders derzelve. Caracas was veroordeeld om niet slechts derzelver halve bevolking en alle hare grootheid aan de verwoestende aardbeving en den ontvolkenden oorlog op te offeren, maar zy heeft gezien dat de beste harer zonen door de wreede hand van het niets sparende despotismus weg gesneden werden. De gene die het verhaal van de gebeurtenissen in dezen bloedigen oorlog zullen lezen, zullen sidderen op het aandenken aan de duistere barbaarsche wreedheid, welke den grond bevlektte, met het bloed van alle die genen die naar de minste vordering in letterkunde en wetenschappen getragt hadden. Het was genoeg dat een jongeling de zaal van wetenschap ingetreden had ; genoeg dat hy zyne denkbeelden vermeerdert had, het kon niet scheelen tot welk eenen graad ; genoeg dat hy zich in gevoegelyke termen kon uitdrukken, en zyne natuurgenoten door zyne kennis bevoordeelen, om hem als hoogst schuldig te verklaren, en zonder teregtstelling terstond tot den dood door beuls handen te verwyzen. Allen die zich aan eenige liberale oefeningen toegewyd hadden deelden in dit lot, en de beste huisgenoten in het land zyn niet vry geweest der rouwe, door zoodanige handelwyze veroorzaakt, bezwaarlyk met den geest dezer eeuw te doen overeenstemmen.

Maar de monsters die zoodanige wreedheden begaan hebben zyn niet meer ; de wraak des hemels overviel hen, en de bitterste vloek der nakomelingen verbeidt hunne verwenschte gedachtenis.

Het Schouwtoneel kan van vyftien tot zestien honderd personen bevatten, en wordt zeer gezocht, schoon de uitvoering en vertooning van de laagste soort zyn. Hetzelve mag zich van het edelste dak op aarde beroemen, de open lucht ! Maar dusdanig is de drift voor vermaak in het volk, dus de voldoening uit publieke verzameling ontstaan, dat de minste aanlokking voldoenend is om hen uit hunne huizen te lokken.

De vermaken der inwoners bestaan voor het meest in dansen en zingen, begaafdheden waarin zy uitmunten, en waartoe zy zich tot geestdrift toe laten vervoeren. De herbergen worden sterk bezocht, en uit het getal derzelver en den toeloop aldaar kan men besluiten dat dezelven geene mindere aanlokking hebben, dan zoodanige plaatsen welke gezegd wordt den Engelsche eigen te zyn. De billards en kaarttavels maken de voornaamste bezigheid uit, en het is niets ongemeens, byzonderlyk des Zondags, om te zien dat zelfs priesters in de verscheide soorten van gelukspel deel nemen.

Waarlyk de Zondag wordt eerder van andere dagen onderscheiden, door byzondere toelating van uitspanning, dan door eenigen schyn van godsdienstigen aandacht. Het volstrekste gebrek aan welvoegelyke waarneming op de heilige feestdagen schynt tegen de borst van een persoon te stuiten die in landen opgevoedt is, alwaar, schoon de liberale inzigten van policie vele vryheid en uitspanningen toelaat, echter, zelfs door de ongebondenste, eene uiterlyke achting voor den dag en de ordonnantien der wet in acht genomen worden, maar dit wordt hier over het hoofd gezien, en bals, vertooningen en koncert, worden in voorkeur op Zondag gehouden.

Om iets byzonderlyker over de inwoners zelven te zeggen ; de bevolking in plaats van derzelver getal van zestig duizend, wordt thans nauwelyks op een vyfde van dat getal begroot. Van dit bedrag, maken de gekouleurden op verre na het grootste gedeelte uit. Zy vervullen alle de handwerkelyke bezigheden, en zyn de nyvrigsten.

Men heeft beweerd, dat de meerderheid der gekouleurden door geheel Venezuela, en de noodzakelykheid om hem in publieke bedieningen te bezigen, waarby gevoegd de vrystelling der slaven, hen een overwigt zal geven welks hoogst schadelyk aan de belangens der blanken zal uitloopen. Maar zou deze vreeze niet wel de aanhitsingen van een vyandelyk oogmerk tegen het nieuwe gouvernement kunnen zyn, en begerig om elke mogelyke hinderpaal tot deszelfs voortgang en voorspoed te stellen? Hunne nyvrige gewoontens, en hunne natuurlyke zachte gemoedsgesteldheid zyn waarborgen voor hun goed gedrag. Buitendien, het is niet te verwachten, dat die genen, die zich thans een hooger rang wil aanmatigen, en als menschen zullen beschouwd worden, tegen eene regering, welke hunne regten en vryheid beschermt, zullen zamenzweren, toen zy onder een vorigen staat van zaken zoo tegenstelling en vernederend voor hen zynde, echter stille en nuttige burgers waren?

De schoone sexe verdient waarlyk dezen naam in Caracas. Er zyn weinige vrouwen, die niet zoo wel in haar gelaat als manieren bekoorlyk zyn, en hare vlugge stem, de welluidendheid harer tale, en de levendigheid hare koolzwarte oogen, spannen zamen met haar zacht gemoedsgestel, om het gezelschap van jongere dames byzonderlyk innemend voor vreemdelingen te maken.

De vrouwen zyn zeer godvruchtig ten minste in het bywonen der kerk, ofschoon, het onmogelyk te bepalen is, of hare gedachten met hare lonken rond zwerven. Alle morgen zyn zy te bezien, gemeenlyk in zwarte zyde gekleed, het welk haar zeer wel staat in menigte naar de mis gaande, vergezeld van hare slaven dragende ruige tapyten, waar op de schoone bidsters gemakkelyker kunnen bidden dan op de ruwe vloer. De mannen integendeel, gaan zelden naar de kerk, en laten zich laat by hunne bezigheden bevinden, en zeer ingenomen met hun sigaar en hangmat. Zy zyn niet zeer sterk van ligchamelyke krachten, de mulatten overtreffen hun hier in zeer veel, wier zenuwen en wel gemaakte vorm, zoo wel als hunne krachten en ligchamelyke vermogens bezonderlyk zeer aanmerkenswaardig zyn.

De levenswyze is eenvoudig en matig. Twee of op het meest drie maaltyden welker verteering bevorderd wordt door een flesch roode wyn of katalan s'middags, en een weinig suiker gebak des avonds, met een glas frisch water, is de algemeene leefregel. Overdaad wordt er zelden of ooit begaan, en er is bezwaarlyk een dronkaard in de plaats te vinden. Het spel en

andere ondeugden zyn, echter, niet zoo laag in de schaal, en het zal het werk van jaren, en eene standvastige verkering met verlichte volkeren zyn, om den algemeenen toon van maatschappy te verheffen, en de goede smaak zelfs onder de hogere klassen intevoeren.

NEW YORK.

Feb. 12.—De Sally Ann, welke alhier is aangekomen van Smyrna, brengt ons de Fransche dagbladen tot den 26sten November, uit dezelve zien wy dat het moorden der Grieken nog steeds aanhield; den 18den dier maand waren alleen 300 dier ongelukkigen omgebragt, zelfs de Europesche kooplieden of Franken, welke een wyk van die stad bewoonden, werden beledigd en gehoond door de woedende muzelmannen; eindelyk geraakte eenige der geringere klassen, meest onderdanen van den keizer van Oostenryk des nachts hand gemeen, waarby een Italiaan gedood en verscheidene Turken gewond werden. Den volgenden morgen verschenen de Turksche troepen in de wyk der Franken, en besloten een bloedige wraak te nemen over het gebeurde van den vorigen nacht, de Oostenryksche konsul weerde het onheil nog tydig af, door hen veertig Grieksche burgers overteleveren, welke in deze wyk woonden; deze ongelukkigen werden daarop geslagt als zoenoffers voor hunne christelyke geloofsgenoten, welker leven zy dus gered hebben door hunnen dood; want de woede der Turken was nu bevredigd; hoewel geene dezer veertig slagtoffers by het gevecht was tegenwoordig geweest.

Het eiland Zanta, welks inwoners in weerwil van het verbod van den Engelschen gouverneur de Grieksche opstandelingen in de Morea allen onderstand geschonken hebben, is door het Engelsche gouvernement onder militaire wet gesteld, alle de burgelyke regtsbanken zyn opgeschort, en de aanzienlykste burgers zyn in de gevangenis geworpen; de boeren evenwel wapenden zich ter zelfsverdediging, zoo dat het Engelsche gouvernement geene kans ziende om hen met geweld in handen te krygen, het dan met list deed; werden zy uitgenodigd om de kerk van onze lieve vrouwe van Petrides weer op te bouwen; terwyl zy hier aan bezig waren, werden zy overvallen en gevangen genomen, een groot aantal boeren werden toen door de militaire kommissien ter dood gebragt, en hunne lyken zyn in yzeren kooyen gezet, welke overal op de hoogtens geplaatst zyn om de overigen met een gelyk lot te bedreigen. Nieuwe Engelsche troepen werden op het eiland verwacht, en de meeste inwoners zoeken zich door de vlugt te redden.

His Majesty's brig Kemphaan, of 18 guns, captain Dingemans, arrived here on Sunday, from Holland, last St. Martins. The Kemphaan is a new vessel, built in Rotterdam, this being her first trip.

We have scarcely any news of interest to offer this week to our Readers, the arrivals since our last having been rather unusually barren of intelligence.

There have been arrivals since our last from Coro, but nothing positive has yet transpired relative to the result of the retreat stated to have been made by the Columbian troops upon Altagracia. General Morales, according to the latest accounts, had followed them to whithin about 20 leagues of Maracaybo. The royalists are superior to the Columbians in numerical strength, but they are destitute of almost every requisite to carry on the war: they are in want of money; and are badly supplied with clothing, arms and munitions of war: it is even stated that they are hard pressed for provisions.

We received by the schooner Vestal, Ireland, New York papers to the 9th ult. being four days latter than those which came to hand by the previous arrivals.—Extracts from them will be found in our subsequent columns.

The brigs Abeona and Champion, had both arrived at New York, in 21 days from this port; and schooner Caravan, in 16 days.

The brig Dove, from this port to Alexandria, anchored abreast of Old Point Comfort on the evening of the 25th February.

The schooner General van Starkenborgh, which sailed from this port a few days ago, for the Main, returned this morning. On Tuesday last she was brought to by three Columbian vessels of war, cruising off Puerto Cabello, and ordered off. The General van Starkenborgh then proceeded to Bonaire, and brings accounts that she found other three Columbian vessels lying at anchor there. They are part of the blockading squadron, and very probably had gone to that island in quest of water.

The schooner Fair American, Coulbourn, also arrived this morning, six days from Maracaybo. Letters received by her to the latest date state, that there was no particular news. Commerce was rather dull, and produce scarce. His Majesty's brig Mercury, sailed from Maracaybo two days previous to the Fair American. Left schr. Attractive, Muller, to sail for this port in about 10 days.

The Maracaybo paper of the 24th ult. contains a proclamation, signed Lino Clementi, calling upon the male population of that city to arm without delay in defence of the place. This urgent measure very probably has been adopted in consequence of accounts having reached Maracaybo of the return of the Columbian troops to the port of Altagracia.

Extract of a letter, dated St. Thomas, March 29.

"The brig Benson, capt. Row, arrived from Greenock this morning. She sailed end of January, but was obliged to put back in to Cork, and sailed again on the 20th of February. She brings no news. The British Parliament was to meet on the 5th February. Lord Sidmouth had resigned his seals of office, which were given to Mr. Peel. The first February Packet has arrived to windward; we expect the mail in two days.

"*March* 30.—A Danish man of war has gone to Porto Rico, to claim the schooner Dasher, lately captured by the Spanish privateer Panchita."

A more adroit piece of roguery than is described in the following article, is rarely met with.

FROM THE NORFOLK HERALD FEB. 18.

A piece of roguery.—A singular instance of successful villainy lately occurred in New York, which for very proper reasons, was not noticed in the papers of that city at the time; but as those reasons no longer require silence, we shall proceed to relate the whole affair as it was detailed to us by one of the parties who were the unfortunate dupes of the arch imposter. Some time in November a foreigner by the name of *Charles Vacarie*, made his appearance in New York, where he was understood to have arrived in the steam ship Robert Fulton from Havana. He soon took occasion to become acquainted with Mr. *B. Fleury*, a substantial grocer in New York, a countryman of his, at whose shop he frequently called, and spent much of his time. During his visits he spoke of his having a large quantity of *gold dust*, that he had some idea of carrying it to Philadelphia to sell to the mint, but seemed rather inclined to dispose of it in New York, if he could get a fair price for it.—He offered it repeatedly to Mr. Fleury, who at last concluded to take it provided it was the genuine stuff. The vender readily gave him a sample carefully folded up in a piece of paper, and he took it to a goldsmith to know his opinion of it. The goldsmith pronounced it to be good gold, though not so pure as some he had seen. Mr. F. then, when he next saw Vacarie, requested to see the precious article in bulk—This was complied with, and the contents of a buckskin bag (capable of holding about a gallon) emptied into a large tea tray. Mr Fleury took a piece of paper and was about to take a sample from the heap; when he was prevented by Vacarie—"Stop," said he, "I have a better piece of paper than that;" and taking a piece from his pocket proceeded to scrape into it small parcels of the dust from different parts of the heap, to show that it had not been mixed with any baser ingredient, and folding it up, conveyed it very adroitly to the neighborhood of his breeches pocket, under the pretence of hitching up his suspenders, but in reality for the purpose of changing it for another paper (exactly like it) which he drew from that repository and gave to Mr. Fleury.

Although this movement did not escape the observation of Fleury, he did not once mistrust the cause, but leaving V. to gather up the dust, posted again to the goldsmith with the second sample—it was also pronounced to be good; and Fleury being now satisfied that there was no risk in the speculation, agreed to take the whole lot, which amounted to $5 488, and to pay for which he was under the necessity of borrowing $2.000 from a friend. This genteel sum being consigned to the purse of Mr. Charles Vacarie, he took his leave, and never honored Mr. Fleury with his company again.

Two days after this transaction, the goldsmith called at Fleury's to purchase two or three pounds of the gold dust. The bag was brought out and the scales prepared—when lo! to the utter dismay and confusion of poor Fleury, every atom of his gold dust—according to the judgment of the assayer—was transmuted or translated into execrable *brass filings*, not worth a button!!

Diligent search was forthwith made after the atrocious swindler, but to no purpose—He had decamped. It was discovered that he had associated with a man of the name of Bœuf, a resident of New York—but upon enquiry it appeared that Bœuf had sold off a few days previous and disappeared. Sometime afterwards it was discovered that Bœuf had taken his passage, by water, for Philadelphia. Thither Mr. Fleury immediately repaired, but did not arrive in time to find the object of his pursuit, who had left the place; tho' he was just in time to be among the first to hear the sad story of a brother sufferer who had been duped by the designing knave into the purchase of another bag of his precious dust, by a similar artifice to the one practised upon Fleury! The subject of this second fraud, we learn, is a wealthy French gentleman of Philadelphia, retired from business; and it seems he purchased a heavier lot than Fleury, for it came to about *seven thousand dollars*: four thousand dollars were actually paid down upon the nail, and a promise given that the remainder should be paid next day. Vacarie, however, being very well satisfied with what he had got, did not put the gentleman to the trouble to raise the remainder of the money, but took himself off without ceremony.

We will now leave the reader to apply the cases of these unfortunate men to that of poor Moses Primrose and the "green spectacles with silver rims and shagreen cases," while we bring this accomplished disciple of Ephraim Jenkinson nearer home.

It will be remembered that the steam schooner Fidelity, on her passage from New York to St. Augustine and other southern ports, put in here on the 11th December, to repair some damages she had sustained after leaving New York: one of her passengers, a French gentleman, who knew all the particulers of the gold dust affair, here met with Mr. Bœuf, who had shortly before taken lodgings in one of our taverns. This gentleman being intimate with Mr. Fleury, wrote to him, stating that Bœuf was here, and that if he (Fleury) would come to Norfolk, it was probable some discovery might be made to his advantage. Upon this intimation Mr. F. and the friend who had lent him the 2,000 dollars, both came on and arrived here last week, where they had the good fortune to find both Vacarie and Bœuf. It was fortunate they arrived here as early as they did, as Vacarie had purchased a small vessel and was loading her for the West-Indies—in a few days more she would have been at sea, and he and his associate beyond the reach of justice. It was fortunate too, perhaps, for some of our monied citizens; for it is very certain (from circumstances which we do not choose to mention) that it was the intention of Vacarie, as soon as his vessel was ready for flight, to have offered them the golden bait. A writ was immediately taken out, and, after an examination before the mayor and another magistrate, both Vacarie and his companion were consigned to the inside of our jail.

In the room occupied by Vacarie, there were found concealed three bucksin bags, one of them enclosed in a sealed box, and all filled with brass fillings, or "imitation" gold dust—such as he had palmed upon poor Fleury; besides a hand vice, pocket steelyards, &c. but we understand only 200 dollars have been found upon him in bona fide money. It does not appear that Bœuf is any other way concerned with Vacarie than as an associate, which, of itself, however, would justify his being held in custody.

As Vacarie had met with so good a demand for his brass filings in New York and Philadelphia, it is probable his sojourn here was to replenish his stock, and from the appearance of his room, the floor of which, was scattered with it, there is no doubt that the contents of the bags mentioned above, were partly manufactured by him while here.

It would appear that he had made a large deposite in the United States bank at Philadelphia, under the fictitious name of *Shamroy*; for on his arrival here he transmitted through one of our banks at Philadelphia, a check for 2000 dollars, on the U. S. bank at Philadelphia, drawn in that name, which was passed to the credit of the bank here.

New York, March 8.—Charles Vacarie, lately committed to the jail of Norfolk, for a fraud committed on Mr B. Fleury, of this city, in selling him brass filings for gold dust, has been tried, found guilty, and sentenced to be bound for his good behaviour for twelve months, himself in the sum of 2000 dollars, and two securities for 1000 dollars each. The case of Anthony Bœuf, who was committed as an accomplice or associate of Vacarie, was to have been taken up on Saturday last.

A Looking Glass Curtain has been exhibited at Covent Garden Theatre. We should suppose it must contain 2,000 square feet. The doors of the Theatre, on the night the mirror was first shewn, were surrounded as early as one o'clock, and at five o'clock they were so crowded that it was difficult for carriages to pass.—The street there is very wide. Notwithstanding the pushing and jostling inevitable in such an anxious crowd there was no person hurt.—The following account is from the pen of an eye witness.

"The interval, preceding the display of the 'magic curtain' was passed with sensible impatience, many proofs of which were given by the most discordant combination of noises that ever expressed an agonized expectation. The performances commenced with a comic Burletta, of which not one word was heard; after which Miss Taylor appeared, and, as the bills told us, delivered a Poetic Address, but it was little more than dumb show, as the uproar continued with unabated violence, and it was evident that nothing could produce silence but the colossal mirror. It seems as if the audience were afraid lest the promise should not be realised, and that they should suffer like the admirers of the Bottle Conjurer. At length, however, the critical moment arrived; the drop scene was slowly raised and the magical mirror stood revealed in all its glory! The effect upon the house was difficult to describe; a sudden and deep silence for a few moments succeeded the most tumultuous noise, after which the din of approbation which shook the house, seemed to endanger the frail but splendid object which called it forth. On many of the holiday visitors it was evident that the display had an effect similar to enchantment, and they sat as still and mute as the chrystallized audience at which they were gazing. This stupendous mirror reflects the whole of the audience."

FROM THE IRIS DE VENEZUELA.

Mourning for H. E. the late Admiral Brion.

DEPARTMENT OF MARINE AND WAR.

To H. E. the Vice President of Venezuela.

H. E. the vice-president of Columbia, desirous of manifesting the true esteem and gratitude which Colombia owes for the very particular and important services rendered by H. E. Admiral Louis Brion, and the lively sorrow which the premature death of that illustrious chief, on the 29th of September last, justly excites, has thought proper to decree as follows:

1. The chiefs, officers and troops of the army of the Republic, shall wear the usual badge of mourning for eight days, in honor of the memory of H. E. Admiral Louis Brion.

2. The vessels of war, the commanders, officers, men, and others employed in the marine, will also observe this ordinance for fifteen days.

3. The days specified shall be numbered from that day, on which this general order is made known to each division, province, place, post of marine, squadron, or vessel of war.

I communicate this order to Y. E. for its fulfilment in all its parts.

God preserve Y. E.

PEDRO BRICEÑO MENDEZ.

Note in the Iris de Venezuela.—This order has been punctually observed, during the days prescribed, in all the provinces of the Republic.

FROM AMERICAN PAPERS.

New York March 8.

From St. Helena.—We learn by capt. Smith, who arrived here on Sunday, in the remarkable short passage of 35 days from St. Helena, that two transports from the Cape of Good Hope, with the former governor of that place, and the 72d regiment on board, stopped there on the 10th Jan. bound to England. All the British troops at St. Helena were to embark in the first store-ships, for Bombay.

Capt. Smith informs, that he visited, (by permission,) the Tomb of Bonaparte; and also the new house which had been fitted up for his reception, but was not occupied. The grave was dug under a large willow tree, which was much decayed; and the Tomb was covered with large slab stones, which had been taken from the kitchen floor of the new house. The Tomb was railed round with green pailings, and a sentinel walked round it night and day, to prevent any one from entering within the railing. There was no inscription whatever on the Tomb.

Many of the principal inhabitants of St. Helena, had procured some of the hair of Bonaparte; and capt. Smith obtained from a respectable merchant, a lock of the hair, which he has brought with him. The emperor had but little hair on his head at the time of his death, so that a lock of it was regarded, even at the island, as a valuable present. Capt. S. also brought a bottle of the water, taken from the spring which was the favorite place of Bonaparte and a piece of the wood from which his coffin was made; and a drawing of the island, with a representation of the Tomb.

Last Moments of Bonaparte.—We extract the following from a work which has recently appeared at Paris, under the title of "Captivity of Bonaparte at St. Helena."

Bonaparte for some time considered himself attacked by an internal disease which would speedily prove fatal to him. He sometimes mentioned it, accompanied with sombrous presentiments. But it was supposed to be nothing more than the wandering of an active imagination left unemployed. Some weeks before his death he labored with a spade in his garden so long and so severely as almost to faint from fatigue. Some body suggested to him the probable injury to his health—'No,' said he, 'it cannot hurt my health—that is lost beyond all hope. It will but shorten my days.' I suspect he gave but little time to the composition of memoirs of his life. Bertrand one day urged him to labor with more assiduity. 'It is beneath me,' said he, 'to be the historian of my own life—Alexander had his Quintus Curtius, and I shall have mine. At all events, my life is recorded in my achievements.' A short time before his malady became serious, he abandoned his reserve, and became familiar with every body. He set a high value upon Bertrand, but did not like him. He said to him one day at table. 'Bertrand, it is not your attachment to me, but your love of glory that brought you to St. Helena—you would immortalize your name as my *fidus Achates* (the faithful companion of the Hero of the Æneid.) A little girl only nine years old, the daughter of a serjeant of the garrison, often kept him company. He took great pleasure in speaking to her, and on her coming always kissed her on the cheek. He constantly provided himself with fruits or sweetmeats for her, and shortly before his death hung round her neck a small gold watch by a gold chain. 'Julie,' said he, 'wear this for my sake.' With a pen knife he graved on the cover, clumsily enough it is true, these words, 'The emperor to his little friend Julie.' He sometimes amused himself in giving this child a lesson in drawing from the surrounding mountain scenery, with the most laughable whimsical figures and objects interesting. His predilection for this child is extraordinary. She had nothing interesting in her person, and was, in capacity, rather below the average of little girls of her age. The 2d of April was the day on which he was observed to be seriously indisposed. He rose early and walked in the garden. He, after a few minutes, sat upon a bank apparently faint. Montholon went up to him and asked him if he was taken ill. 'Yes,' said he, 'I feel nausea, and a sick stomack, the *avant couriers* of death.'—Count Montholon smiled. Bonaparte took his arm and said—'My friend, we must not laugh at death when he is so near us.'—The little Julie soon appeared with a basket and caught his attention. He brought her into the saloon where breakfast was prepared, and filled her basket with different sweet things, adding a bottle of liquor, with these words—'This is for your father to drink my health?' One day he sent for a jeweller to alter and repair some trinkets, and asked him if he could made a silver coffin. The jeweller tried to shift the question—Bonaparte repeated it—'I shall die,' said he, 'in a few weeks.'—'God forbid that we should lose your highness,' said the other.—'God grant that I may die soon—very soon,' returned Bonaparte; 'I am well convinced that life is not a blessing, but a curse.' He then approached a piano, touched the keys for a few moments, producing some vague, but not inharmonious movements—and ended with playing his favorite air—

O Richard! O mon Roi!
L'Univers t' abandonne.

He often streched himself on a sofa opposite the garden window, and read with a loud voice from Telemachus, or the Henriad. He inquired one day with great eagerness, whether an English Journal could be procured him. With some difficulty a newspaper was provided. He took it and glanced over it hastily, and suddenly exclaimed—'Ah, Naples! Naples! poor Devils—Murat was the bravest king they ever had—but he did not know his subjects. They are all Lazzaron from the duke of —— down to the lowest beggar!' The morning of the day on which he died, he said—'Death has nothing to affright me. For three weeks death has been the companion of my pillow. Now he is about to embrace me, and bear me away forever.'

The Ethiopean has changed his skin—at least, so say the Norfolk editors, who announce that a remarkable natural curiosity, no less rare than wonderful, is now exhibiting in that town. This object is a man of uncommon intelligence, who was born *black*, and continued so, until the age of forty five; since which, he has gradually undergone a change of skin, until three fourths of him have become perfectly white, his arms and hands have assumed a delicacy and transparency, not surpassed by those of the most tender bred female. He was *raised* in *Essex* county, Virginia, and is the *property* of a gentleman of large family, who *under more prosperous circumstances than at present attend him*, could not be prevailed on to exhibit him as a public spectacle.

The advertisement is headed with the 23d verse of the 13th chapter of Jeremiah:—"*Can the Ethiopian change his skin, or the Leopard his spots? then may ye also do good that are accustomed to do evil.*"—As the gentleman owner, as he calls himself, is pleased to find that he can answer the question of the prophet affirmatively, we hope the poor Ethiop will soon find the consequence to follow, viz: that those who are accustomed to do evil to their slaves, may learn to do good.

A Comfortable Nap.—The Winchester Republican states, that after a party given in the neighbourhood on Tuesday evening last, three gentlemen the following morning were handed a bottle of laudanum, by mistake, for wine bitters, and took just enough to make them sleep soundly for the ensuing twenty four hours.—The mistake was discovered at the time; but no particular danger was apprehended nor was any sustained. It would be well for all those who are in the habit of taking the morning dram, to be put to sleep in the same way.

Philadelphia Feb. 27.—Capt. James Biddle, of this city, who has been appointed to the command of the frigate Macedonian, which is now in preparation at Boston for a cruise in the West Indies, set out this morning for Washington, to receive his instructions previously to taking his command.

FROM LATE LONDON PAPERS.

We are informed by a gentleman extensively connected with our West India Colonies, that the accounts from them, by the last packet, are extremely unsatisfactory, in a commercial point of view—"The price of Rum here," he observes, "does not pay half the cost of the cask, and several Planters have ceased to manufacture it; the same as to molasses. Sugar, too, is so low as to bring the estates in the Leeward Islands in debt. Formerly the rum and molasses paid all the expenses in the island, and the nett profit on the sugar was the income of the Planter—now the sugar nets about 12*l.* per hhd; on an estate of 100 hhd. about 1200*l.*; from which all the island expenses, the supplies from home, the support of negroes, the public burdens, are all to be deducted; so that the whole is absorbed even where the Planter is not in debt to the Merchant: when he is, ruin is the consequence. Formerly, within three years, the sugar averaged from 25*l.* to 30*l.* per hhd., or 3000*l.*: and no island charges, for they were paid by the rum and molasses: the stores, about 150*l.*, were the only deduction; so that a man, with 3000*l.* a year, three or four years ago, without having been guilty of any imprudence, becomes at once a beggar. In short, the expences absorb all profit.—*Lon. Courier Jan.* 22.

A very important cause was lately decided in one of the West India islands, which will prove a warning to those miscreants, who take advantage of the necessities of others, to extort illegal interest for their advances. We forbear to mention the names of the parties until we receive a full report of the trial, which will soon be printed. A planter being much in want of 7000*l.* sterling, to clear off a mortgage on one of his estates, for which he was threatened with immediate execution, applied to his merchant to assist him with the money; this he agreed to, but, upon the following condition—that he should mortgage 85 of his negroes, as security, and that these negroes should be removed from the planter's estate, and placed upon one belonging to the merchant, where they were to work until the money was repaid. Thus did matters remain for three years, until the death of the planter who had borrowed the money—when his heir, on coming into possession of the property, brought an action against the merchant for *usury*, as the labour of the negroes during that period, far exceeded the legal interest of the money advanced. The jury unanimously brought in a verdict for 21,000*l* sterling against the merchant, being the penalty allowed by law for usurious transactions, at the rate of three times the amount of the sum borrowed; and the negroes to be restored to the planter. The heir immediately divided the 21,000*l.* between two of his sisters.

ROYAL ALLIANCE.

Stuttgard, Jan. 12.—On the 8th inst., the king gave an audience to general de Benkendorf, the Russian minister plenipotentiary. His excellency acquitted himself of a mission which he had received from his court to demand, for his imperial highness the grand duke Michel, the hand of her royal highness the princess Charlotte, eldest daughter of his royal highness prince Paul, and niece of his majesty. The general, at the same time, presented to the king, the letters from the imperial family, relatively to this demand.

His majesty, sure of the paternal consent, gave, with particular satisfaction, in quality of chief of the family, his adhesion, to an alliance which unites more closely the ties of relationship which so happily exist between his family and the imperial family of Russia.

PUBLICATIE.

De Schoutbÿnacht Gouverneur en Raden van Policie van Curaçao en onderhoorige Eilanden.

Allen den genen die deze zullen zien ofte hooren lezen, salut! doen te weten:

Dat, uit aanmerking dat gemeene lieden die niets bezitten, wanneer zÿ zich schuldig maken aan rustverstorende daden en vegteryen, de boeten bÿ de wet daarop vastgesteld niet kunnen betalen, waardoor zÿ slechts met eenige dagen gevangenis, aan welke zÿ zich weinig bekreunen, zouden moeten worden gestraft; hetwelk dusdanige lieden niet te rug houdt van, bÿ herhaling, de wet te overtreden, zonder nogtans te vallen in de termen der Publicatie van Gouverneur en Raden van Policie dezes eilands dd. 19den Julÿ 1808, om dat, op hen die van hunne bloedverwanten onderhoudt in gevangenis verkrÿgen, niet kan worden toepasselÿk gemaakt, de bepaling der gemelde publicatie, volgens welke de genen die voor eenige misdaad of uit wangedrag geconfineerd zÿn en uit onvermogen onderhoud van Gouvernements wege genoten hebben, na ontslag, verpligt zullen zÿn voor het publiek te werken tot dat zÿ aldus de kosten welke hun confinement aan het Gouvernement heeft veroorzaakt zullen hebben vergoed.

Goed gevonden en besloten is: de hierboven aangehaalde bepaling der publicatie van Gouverneur en Raden van Policie dezes eilands dd. 19den Julÿ 1808, bÿ deze uit te strekken tot zoodanige van de hiervoren bedoelde personen die onvermogend mogten zÿn de bÿ hen wegens rustverstorende daden of vegteryen verbeurde boeten met de daarop gevallene kosten te betalen; in welk geval de Raad-Fiscaal het regt zal hebben, niet alleen om hen aan de publieke werken te doen arbeiden, maar zelfs om hen op vaartuigen of aan eenig voor hen conveniabel werk te plaatsen, ten einde de voldoening van het door hen verschuldigde uit hunne verdiensten moge worden gedaan.

Aldus gearresteerd in des Raads vergadering gehouden op het Gouvernements Huis, binnen het Fort Amsterdam op Curaçao den 19den Maart 1822, het Negende Jaar van Zÿner Majesteits regering.

De Gouverneur en Raden voornoemd,
(w. g.) CANZ'LAAR,
Ter Ordonnantie van dezelve,
(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, en in de Willemstad, den 26sten der gemelde maand Maart.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.